

Untitled

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 70

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Klokkerne ringe! - Og de fik
så dejlig en Kirkegang, og samles
nu hver Søndag til stor trøst og styrke
- og Lykke er, skönt så sørg af helbred
stærkere og kraftigere i sin forkyndelse
end nogen tid, siges der.

Det var underligt at være dernede.
Vi her jo så mange venner der. Jeg
her aldrig set sådan sorg og lidelse
i hjem eller hjem, man heller aldrig
set en sådan fælles trang til Gud.
Det var så kendeligt at han talte
til dem og de lyttede.

Der var mange der nede der tog inder-
lig del i eders sorg.

Kære Joakim - nu har jeg skrevet
så ganske åbenlyst til dig, og det
i den tro, at er det noget utidigt
jeg kommer med, så lægges det
bare lige så stille til side.

Og jeg ventet jo slet ikke noget
svar på dette.

Tak for eders hilsen! Ja, gid
vi må mødes igen.

Gud styrke og velvære jer.
Kærlig hilsen fra Anders og
Augustine.

Jeg vilde nok igoriæftis fortælt
dig og Agnete et billede jeg så
en nat nede i Rødding, - men
det kom sig nu ikke. Jeg
vilde lægge det over hos dig, for
hvis du så en gang sad med
en Blyant og lavede streger, de
måske kunde udtrykke det.

Jeg holdt af Alfred Lykke som
nu faldt inde ved øst-fronten.

For 6-7 år siden ~~havde~~ så jeg
ham jævnlig i hans hjem. Han
var ^{en} indesluttet dreng, men med
noget mildt over sig og så holdt
han så meget af fugle og sendte
dem så godt. En gang kaldte han
på mig for at vise mig en
sne-spurs, der var sjælden at se.

Han var så glad ved at den sat
derude i gården, og jeg så mere
på ham end på den.

So sat hans ~~nu~~ ~~hans~~ ~~nu~~

en aften, ~~og~~ og fortalte mig
at der ~~blev~~ da der først
kom bud om hans død,
sagde han ud, at han lå
og nagnede: Lad al din ~~glæde~~
blive borte, ti her kom angst fra
dødens porte."

Så om natten da jeg lå og
søvnede på ham, ene drøede i
alt det fremmede og grønlige,
så jeg ham tydelig. Ja det
var ingen vision, jeg var ^{rejsen} vist
halv vågen. Han lå udstrakt
på jorden, der var ingen mennesker
~~der~~ de, men mange svage søn-
fugle sad omkring ham i ^{luft}
- eller fløj over ham, med helvedes ^{flammer}
- hans tykke blod ansigt var
vendt til venstre, hvor en voldsom

stor og mørk mur og port
spærrede, men dørene var lige
slidt op og en flok engle
kom ilende ud i mod ham.

Jeg vilde så gerne tegne det
til hans mor og far, men det
kunne jeg jo ikke, og heller ikke
med ord, sagde jeg.

